

Ο άγιος Δημήτριος δημιούργησε το πιο ωραίο είδος της αρετής!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Άγιος Δημήτριος. (Μανουήλ Πανσέληνος, Ιερός Ναός Πρωτάτου, Καρυές Αγίου Όρους).

Ο Μαξιμιανός όμως κάθισε στην πρώτη θέση στο στάδιο μαζί με τους συνέδρους του και ξεκίνησε να καλεί με τους κήρυκες όποιους ήθελαν να μονομαχήσουν με το Λυαίο· και ενώ όλοι οι άλλοι είχαν φοβηθεί τη δύναμη και το ψηλό ανάστημα του Λυαίου, ένας Νέστωρ αρκετά νέος, χριστιανός και στο ήθος και στη γενναιότητα και πολύ πιο δυνατός στο θάρρος και τη φρόνηση από το Νέστορα της Πύλου, τρέχει στο μάρτυρα, που βρισκόταν στη φυλακή, και του ανακοινώνει την απόφασή του και του ζητά επίμονα να τον βοηθήσει με την προσευχή στη μονομαχία με τον εχθρό και να καταβάλει το θράσος του Λυαίου.

Πιο γρήγορα λοιπόν ο μάρτυρας με την παράκληση στο Χριστό για βοήθεια και με το εφόδιο του σταυρού προφήτεψε στο Νέστορα και τη νίκη του κατά του Λυαίου

και το μαρτύριό του για χάρη του Χριστού και τον έστειλε θωρακισμένο στο στάδιο.

Εμφανίζεται λοιπόν ο Νέστωρ με θάρρος στο βασιλιά, κάνει φανερό το σκοπό της παρουσίας του, τον ευσπλαχνίζονται όλοι και μόνο για την τόλμη του, τον θαυμάζουν ο Μαξιμιανός και οι σύνεδροί του, τον πιέζουν να λάβει χρήματα, ώστε να απαλλαγεί με αυτά από το Λυαίο και να μην ζει με δυσκολία.

Ο Νέστωρ τους περιγελά όλους και τους περιφρονεί· δηλώνει φανερά ότι έσπευσε να νικήσει μόνο τη θρασύτητα του Λυαίου· συμπλέκεται με το Λυαίο, του δίνει καίριο χτύπημα, σκοτώνει τον εχθρό και τελικά αφού δήλωσε ότι είναι χριστιανός ακολούθησε το δρόμο για το θάνατο, νίκησε διπλή νίκη και κέρδισε διπλά έπαθλα.

Από εκεί και πέρα όμως η καρδιά του Μαξιμιανού είχε γεμίσει με σκοτοδίνη και δεν μπορούσε καθόλου να βρει με τι τρόπο θα παρηγορηθεί για τη συμφορά από το θάνατο του Λυαίου· αποδείχτηκε λοιπόν πιο σκληρός απέναντι στους χριστιανούς απ ό,τι προηγουμένως και βγάζει το πιο σκληρό διάταγμα να τους εξαφανίσει από τη γη.

Και τότε λοιπόν, όταν του θύμισαν για τον καλλίνικο μάρτυρα Δημήτριο, αυτοί που τον κατέτρωγαν με τα αφανέρωτα σαγόνια του φθόνου, ότι αποδείχτηκε κακός οιωνός γι αυτόν, δίνει διαταγή στους σωματοφύλακές του να πάνε σε εκείνο το μέρος, όπου φρουρούσαν τον άγιο, και να τον κατασφάξουν με τις λόγχες και τις ρομφαίες όλων και να τον θανατώσουν.

Μπορούσε λοιπόν να αντιληφθεί κανείς ένα θόρυβο και μια άτακτη προσέλευση σ αυτό το μέρος όλων αυτών που ανταγωνίζονταν, ποιός θα βυθίσει πρώτος το ξίφος στο μάρτυρα και θα προσφέρει την πιο μεγάλη χάρη στο Μαξιμιανό. Τα διάφορα ξίφη λοιπόν κατευθύνονταν με μια φορά στο ίδιο μέρος του σώματος και προξενούσαν στον αθλητή δυνατούς και βίαιους πόνους.

Όμως απέφυγε εκείνα τα ασεβή χέρια του Βριάρεως [ένas από τους Εκατόγχειρες] και την ψυχοφθόρα Χάρυβδη η την αναρρόφηση της μανίας των ειδώλων και μπαίνει στο ουράνιο λιμάνι με ευχαριστήριους ύμνους και παρουσιάζεται στο Χριστό, για τον οποίο σφαγιάστηκε με προθυμία λάμποντας από τους ιδρώτες και έχοντας λάβει τη θεϊκή και απρόσιτη κληρονομιά μαζί με τους αποστόλους και τους προφήτες και τους μάρτυρες και όλους τους αγίους από πάντα.

Και τώρα βρίσκεται στους ουρανούς μαζί με όλους τους αγίους, από τους οποίους πήρε τα πιο καλά από τον καθένα και δημιούργησε ακριβώς το πιο ωραίο είδος της αρετής.

Γιατί άλλου μιμήθηκε τη σοφία, άλλου τη γενναιότητα, άλλου την επιείκεια, άλλου την πιο μεγάλη καρτερικότητα στο μαρτύριο, τα πάντα όσο κανένας, και έτσι όλα συγκεντρώθηκαν σ αυτόν στον υπέρτατο βαθμό, όσο σε κανέναν άλλον από τους υπόλοιπους. Με το να επιτύχει λοιπόν όλα αυτά σε υπερβολικό βαθμό, κυριάρχησε σε όλους ασύγκριτα.

Αν πρέπει ωστόσο να επιβεβαιώσουμε το λόγο μας, λίγες ρανίδες αίματος πλημμυρίζουν συνεχές μύρο και το θαύμα έχει ξεπεράσει κάθε ανθρώπινη λογική. Ίσως λοιπόν ο Νείλος της Αιγύπτου και ο ωκεανός με τα βαθιά ρεύματα, αν αντλούνταν από τόσους πολλούς και κάθε μέρα, θα περιορίζονταν σε πολύ μικρά όρια.

Απόσπασμα από τον “Εγκωμιαστικό λόγο στον άγιο και πανένδοξο μεγαλομάρτυρα του Χριστού, Δημήτριο” του Μοναχού και φιλοσόφου Συμέων όπως περιέχεται στο βιβλίο “Άγιος Δημήτριος, Εγκωμιαστικοί λόγοι επιφανών βυζαντινών λογίων” των εκδόσεων Ζήτρος. Μετάφραση Πέτρος Βλαχάκος.